

New York Times bestsellerszerző

SIMONE ELKELES

How to Ruin a
Summer
Vacation
tönkretett vakáció

fine
selection

SIMONE ELKELES

How to Ruin a
Summer
Vacation
tönkretett vakáció

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Gidon Elkeles emlékére – aba, te vagy az én hőszám.
Hiányzol.

A szülők másodpercek alatt képesek felforgatni az ember életét

Hogyan ragad benne egy viszonylag okos tizenhat éves lány egy ciki helyzetben úgy, hogy nem tud kimászni belőle? Na, hát ahogy itt dekkolok a chicagói O'Hare Nemzetközi Repülőtéren hét-fő délután, és épp az egy és háromnegyed órát késő gépemre várok, végigpörgetem magamban az immár tökéletesen elbaltázott életem elmúlt huszonnégy óráját.

Tegnap a szobámban ücsörögtem, amikor a vér szerinti apám, Ron telefonált. Nem, ezt te nem értheted... Ron *sosem* telefonál. Vagyis kivéve, ha születésnapom van, ami pedig nyolc hónapja volt.

Tudod, anya az egyetemi légyottjuk után jött rá, hogy terhes. Ő pénzes családból származik, Ron meg hát... nem. Anya a szülei győzködésére azt mondta Ronnak, hogy az lesz a legjobb, ha nem nagyon vesz részt az életünkben. Egek, mekkorát tévedtek! De az a legrosszabb, hogy Ron csak úgy simán belement ebbe.

Tudom, hogy pénzt gyűjt nekem egy számlán. A születésnapomon is be szokott ugrani, hogy elvigyen vacsorázni. És akkor? Én egy olyan apát akarok, aki mindig itt van mellettem.

Régen gyakrabban jött, de végül azt mondtam neki, hogy hagyjon békén, mert akkor anya találhat majd nekem egy igazi apukát. Valójában nem gondoltam komolyan, szerintem csak vizsgáztatni akartam. Szánalmasan megbukott.

Na, erre most telefonál a pasas, és azt mondja anyának, hogy el akar vinni Izraelbe. Izraelbe! Tudod, abba a kis közel-keleti országba, ahol annyi a balhé. Nem kell sokat keresgélni a hírek között, hogy lásd: Izrael a nemzetek közötti ellenségeskedés melegágya.

Vágom, hogy összevissza beszélek. Szóval térjünk is vissza arra, ami történt. Anya még csak annyit se mondott, amikor átadta nekem a kagylót, hogy „itt az apád”, vagy „itt az a hapsi, akivel volt egy egyéjszakás kalandom, de nem mentem hozzá”. Így fogalmam sem volt róla, hogy ő az.

Pontosan emlékszem, mit mondott.

– Szia, Amy. Itt Ron.

– Kicsoda?

Nem feleselni akartam. Egyszerűen nem fért a fejembe, hogy az a pasas hív, akitől a génálományom ötven százalékát kaptam.

– Ron... Ron Barak – mutatkozott be egy kicsit hangosabban és lassabban, mintha totál idióta lennék.

Ledermedtem. Végül nem mondtam semmit. Akár hiszed, akár nem, néha olyan, mintha minden ellenem dolgozna. Hosszú évek tapasztalata ez. Ettől mások idegesek lesznek, és hát inkább ők legyenek azok, mint én. Színpadiasan kifújtam a levegőt, hogy tudja: még itt vagyok a vonal másik végén.

– Amy?

– Igen?

– Ööö... csak el akartam mondani neked, hogy *á nádjányád* beteg – közölte az izraeli akcentusával.

Erre egy arctalan, ősz hajú, babahintőpor- és áporodott szagú néni képe villant fel előttem, akinek életcélja, hogy csokis kekszet sütögessen.

– Nem is tudtam, hogy van nagymamám – hangsúlyoztam az „a” betűket Ron miatt, aki a többi izraelihez hasonlóan néha képtelen kimondani. Ahogy a „gy”-t is.

Anyukám anyukája nem sokkal a születésem után meghalt, így lettem nagymama nélküli gyerek. Hülye egy érzés ez a keserűséggel kevert önsajnálattal, amiért nem tudtam, hogy van nagymamám, aki most ráadásul „beteg”. De most inkább beszuvasztottam ezt a gondolatot az agyam leghátsó fiókjába.

Ron megköszöri a torkát.

– Izraelben él, és ööö... ott fogom tölteni a nyarat. El szeretnék vinni magammal.

Izraelbe?

– Én nem vagyok zsidó – bukott ki belőlem.

Fájdalmas kis hang tört elő a torkából, mielőtt erre válaszolt.

– Nem kell zsidónak lenned áhhoz, hogy Izraelbe gyere, Amy.

És nem kell agysebésznek lennem ahhoz, hogy tudjam: Izrael baromira egy háborús övezet kellős közepe. Egy háborús övezeté!

– Köszí a lehetőséget, de idén nyáron tenisztáborba megyek. Mondd meg *nagyinak*, hogy remélem, meggyógyul. Szia!

Azzal letettem a telefont.

Ki hitte volna, hogy alig négy másodperc múlva megint csörögni fog a telefon. Tudtam, hogy Ron az. Kicsit ironikus, hogy évente talán kétszer ha hív, erre most néhány perccel belül letudja az éves átlagot.

Anyá vette fel a nappaliban. Próbáltam a szobám ajtaja mögül hallgatózni. Nem hallottam túl sokat. Csak sok-sok motyogást. Kábé negyven hosszúra nyúlt perccel később anyá bekopogott hozzám, és kijelentette, hogy csomagoljak, mert megyek Izraelbe.

– Te most csak viccelsz, ugye?

– Amy! Nem kerülheted őt örökké. Ez nem szép dolog.

Nem szép dolog?

– Én kérek elnézést, de az se szép dolog, hogy ti ketten meg se próbáltatok úgy élni, mintha a szüleim lennétek – vágtam vissza karba tett kézzel. – Ne beszélj nekem arról, hogy mi a szép dolog és mi nem.

Tudom, hogy tizenhat évesen már túl kéne lennem ezen, de nem vagyok túl. Sohasem állítottam, hogy tökéletes vagyok.

– Nem egyszerű az élet. Erre majd rájössz, ha idősebb leszel – mondta anya. – Mindannyian követtünk el hibákat a múltban, de ideje jóvá tenni őket. Elmész. Már meg van beszélve.

Kezdtem pánikba esni, úgyhogy kijátszottam a lelkiismeret-furdalásos kártyát.

– Meg fognak ölni. Hacsak nem pont ezt akarod...

– Ne drámázz, Amy! Megígérte nekem, hogy vigyáz majd rád. Hatalmas élmény lesz.

Még további két órán keresztül igyekeztem kimászni ebből. Tényleg igyekeztem. Tudhattam volna, hogy ha anyával próbálok vitatkozni, annak legfeljebb torokfájás lesz a vége.

Elhatároztam, hogy felhívom a legjobb barátnőmet, Jessicát. A mindig megértő, támaszt nyújtó Jessicát.

– Szia, Amy. Mizu? – szólalt meg egy derűs hang a vonal másik végén. Még jó, hogy kiírta a számomat.

– A szüleim eldöntötték, hogy tönkreteszik az életemet – közöltem vele.

– Hogy érted azt, hogy a szüleid? Ron telefonált?

– Aha, telefonált. És valahogy meggyőzte anyát, hogy mondja le a nyári programjaimat, hogy elvihessen magával Izraelbe. Végem van, érted?

– Ööö... szerintem nem akarsz hallani a véleményemet, Amy. Hidd el!

A homlokomat ráncolva tudatosult bennem, hogy Jessica, a szívemnek legkedvesebb barátnőm nem fog száztíz százalékgig támogatni engem.

– Az egy háborús övezet! – mondtam neki lassan, hogy átérezze a dolog súlyát.

Csak nem nevetést hallok a vonal másik végén?

– Te most viccelsz? – kérdezte Jessica. – Basszus, anyukám minden évben elmegy Tel-Avivba shoppingolni. Azt mondja, hogy ott vannak a legszebben csiszolt gyémántok. Tudod, van az a kis fekete ruhám, amit imádok... Azt onnan hozta nekem. Ott mindig a legújabb európai trend hódít, és...

– A támogatásodra lenne szükségem, Jess! Nem valami gyémántokról meg ruhákról összehordott baromságra – szakítottam félbe az „Izraelben minden szuper” beszédét. Jesszusom!

– Bocsi. Igazad van.

– Te sohasem nézel híradót?

– Igen, Izraelnek tényleg megvan a maga baja. De a szüleim azt mondják, hogy amit a tévében látunk, annak nagy része propaganda. Csak ne lógj a buszmegállóban és ne menj kávézóba. Ron vigyázni fog rád.

– Ha-ha.

– Most haragszol rám? – kérdezte Jess. – Hazudhatnám azt, hogy ezzel végleg tönkrement az életed. Attól jobban éreznéd magad?

Jessica az egyetlen, aki megúszhatja, hogy kinevet.

– Marha vicces vagy, Jess. Tudod, hogy sohasem haragudnék rád. Te vagy a legjobb barátnőm.

Csak hát mit árul el a barátságunkról az, hogy ő simán elküld engem egy háborús övezetbe?

Alig huszonnégy órával később itt ülök a reptéren arra várva, hogy megkezdődjön a beszállás az El Al Israel Airlines járatára.

Körülnézve egy sötét öltönyös hapsit pillantok meg, aki legugorva benéz minden egyes széksor alá. Ha bombát találna, tudná hatástalanítani?

A vér szerinti apámra pillantok, akit eddig levegőnek néztem. Újságot olvas. Próbált beszélgetni velem a reptérre jövet. Úgy vettem véget a kísérletnek, hogy fogtam az iPodomat, és bedugtam a fülemet.

Mintha tudná, hogy bámulom, egyszer csak leteszi az újságot, és felém fordul. Rövid haja van. Dús és sötét, akár az enyém. Az övé is göndör lenne, ha megnövesztené. Én minden reggel kivasalom a hajamat, akármilyen nehéz. Utálok a hajamat.

Anyának zöld a szeme, az enyém kék. Az emberek szerint olyan kék a szemem, hogy világít. A szememet bírom magamon a legjobban.

Sajnos anyától elsősorban nagy melleket örököltem. Azon kívül, hogy a hajamon változtatnék, kisebb ciciket is szeretnék. Útban vannak, amikor teniszszem. Próbálkoztál már kétkezes fonákokat ütni nagy dudákkal? Komolyan előnyt kéne adni azoknak a teniszből, akiknek nagy a melle.

Ha idősebb leszek, talán elmegyek egy kisebbítő műtétre. Csak Jessica azt mondta, hogy mellkisebbitésnél az orvos a teljes bimbóudvart leszedi... tudod, azt a rózsaszínes részt a cickó közepén. És miután kiveszi a felesleges részt, visszarakja a bimbóudvart a bimbóval.

Nem igazán szeretném leszedetni azt a rózsaszínes részt.

A bimbóudvar-eltávolításon töprengve kapcsolok, hogy Ron még mindig engem néz. Az arckifejezéséből ítélve biztos azt gondolja, hogy *tőle* undorodom. Semmiképpen sem magyarázhatom el neki, hogy azon merengek, hogy néznék ki mellbimbó meg az azt körülvevő rózsaszín rész nélkül.

Amúgy is: még mindig haragszom rá, amiért egyáltalán magával visz erre a hülye útra. Miatta kell kihagynom a nyári tenisztáborot. Ami azt jelenti, hogy valószínűleg nem fogok bekerülni a gimis csapatba az őszi válogatón. Pedig totál benne akarok majd lenni az egyetemi csapatban.

Tovább ront a helyzeten, hogy Mitch, a barátom nem is tudja, hogy eljöttem. Két hétre elment kempingezni az apukájával, ilyen „mobiltelefon nélküli” vakációra. Még friss a kapcsolatunk. Ha nem leszünk együtt a nyár további részében, lehet, hogy talál magának valaki mást, aki viszont ott van neki.

Ráadásul fogalmam sincs, miért akarja Ron, hogy vele menjek. Még csak nem is kedvel engem. Biztos anya szeretne házon kívül tudni, hogy kettesben lehessen a legújabb pasijával.

Az aktuális barátja, a „c”-vel írandó Marc úgy gondolja magáról, hogy ő az igazi. Persze. Nem látja, hogy ha anya megismerkedik egy nála menőbbel vagy jobbal, akkor neki annyi?

– Elmegyek a mosdóba – jelentem be Ronnak.

Igazából nem is kell kimennem, de azért fogom a táskámat, és végigsétálok a folyosón. Ron látóteréből kiérve előveszem a jó öreg telefonomat. Anya „kizárólag vész esetére” adta.

Határozottan úgy érzem, hogy ez most kifejezetten vészhelyzet.

A tizenkét órás repülőutakat be kéne tiltani

A folyosón tovább sétálva Jessicát tárcsázom.

– Légyszi, legyél otthon – fohászok, miközben megállok az ablaknál, és kinézek a kapuknál sorakozó gépekre.

Általában nem imádkozom, nem szokásom. De a rendkívüli idők rendkívüli intézkedéseket követelnek, én pedig rendkívül rugalmas vagyok. Jó, néha vagyok az.

– Amy?

Már attól jobban érzem magam, hogy hallom a hangját.

– Igen, én vagyok. Késik a gépem.

– Még mindig kivagy?

– Igen. Elmondod megint, hogy miért nem kéne aggódnom?

– Nem lesz olyan rossz, Amy. Ha lenne bármi, amit megtehetnék érted...

Ideje beavatnom Jessit a tervembe. Csak most jutott eszembe.

– Hát lenne itt egy valami...

– Micsoda?

– Gyere ide hozzám a reptérre! A nemzetközi terminálra. Ööö... az Air Iberia érkezési oldalán elbújok. Várj meg ott!

– És utána?

– Utána el kell jutnom valahogy a tenisztáborba, és... jaj, nem tudom. Ron azt akarja, hogy tökéletes kislány legyek, de ő a világ legszarabb apu...

Valaki kitépi a kezemből a telefont, rövidre zárva a szar apáról szóló mondandómat. A kitépő természetesen nem más, mint az emlegetett apa.

– Hé, add vissza!

– Hálló? Ki beszél? – vakkantja bele Ron a telefonba úgy, mint valami beszédhibás őrmester.

Jessicát nem hallom. Remélem, nem válaszol neki.

– Jessica, majd vissza fog hívni, amikor tud.

Azzal rácsapja a telefonra a kihajtható tokot.

Még csak esélyt sem hagy rá, hogy felhívjam Mitchet, és tudassam vele, hogy nem leszek itt a nyáron.

– Miért? Miért teszed tönkre a nyaramat azzal, hogy elviszel Izraelbe?

Elrakja az *én* telefonomat a *saját* farzsebébe.

– Mert azt akarom, hogy megismerd a *nádjányádat*, mielőtt még túl késő lenne. Azért.

Szóval semmi olyan nincs a pakliban, hogy Ron meg akarna ismerni, és együtt szeretne lenni velem. Semmi olyan, hogy „mostantól olyan apa akarok lenni, amilyennek mindig is lennem kellett volna”.

Nem kéne csalódottnak lennem, mégis az vagyok.

– Beszállítás az El Ál 001-es Tel-Áviv-i járatára newarki csatlakozással – mennydörög héber akcentussal a hangszóróból. – Utásaink a harmincötthől a negyvenhetedik sorig legyenek szívesek előkészíteni a beszállókártyájukat és az útlevelüket az utáskísérőink számára.

– Tudod, mit? – folytatja Ron. – Visszaadom a telefonodat, ha együttműködsz és felszállsz a gépre. Rendben?

Mintha lenne más választásom!

– Jó – nyújtom felé a kezemet. Legalább marad némi remény arra, hogy megőrizhetem a józan eszem meg a függetlenségem.

Visszaadja a mobilomat, én pedig vonakodva követem a kapuhoz.

Az utolsó sorban kaptunk helyet Ronnal, az utolsóban. Tulajdonképpen örülök neki, hogy senki sem ül mögöttem, és kényelmesen tölthetem a tizenkét órás utat Tel-Avivig.

Kivéve, persze, ha bomba van a repülőn, vagy terroristák térítik el a gépet, mielőtt még bejuthatnánk a *háborús övezetbe*. A terroristákon tűnődve Ronra pillantok.

– Úgy hallottam, hogy minden El Al gépen vannak biztonsági emberek – nyomom be az előttem lévő ülés alá a hátizsákomat. – Ez igaz?

Nem tudom, hogy kezdeményeztem-e valaha társalgást Ronnal. Mintha le lenne döbbenve. Mielőtt válaszolna, körülnéz, hátha valaki másnak tettem fel a kérdést.

– Az El Álnak mindig is voltak légimársálljai.

– Mennyi?

Csak mert ha egy légimarsall jut öt terroristára, akkor annak kampec.

– Sok. Ne aggódj, az El Ál a legbiztonságosabb.

– Ühüm – felelem nem túl nagy meggyőződéssel balra pillantva, ahol egy összenőtt szemöldökű fickó elég gyanúsnak tűnik. Mr. Szemöldök rám mosolyog, de leolvad az arcáról a vigyor, amikor én is látom, hogy Ron csúnyán néz rá.

Miután Ron annyi éven át afféle szülinapi figura volt az életemben, úgy érzem, semmi joga sincs az apámnak neveznie magát.

Amikor kiskoromban elvitt a szokásos szülinapozásra, szinte megcsókoltam a lába nyomát. Ő volt a szuperhős, aki minden kívánságomat teljesítette, és egy napig hercegnőként kezelt.

De amikor rájöttem, hogy egy apának *mindennap* jelen kellene lennie az ember életében, elkezdtem neheztelni rá. Tavaly szó szerint leráztam. Kiosontam a házból, hagytam egy üzenetet, hogy a barátaimmal vagyok, és csak sötétedés után mentem vissza.

Anya sem könnyű eset. Hobbiszinten cserélgeti a férfiakat. Ronról viszont tudom, hogy régen kommandós volt az izraeli hadseregben.

Egy kommandós, aki betojik attól, hogy elvegyen egy nőt, akit teherbe ejtett, nem túl hiteles előttem.

Nem akarok majd olyan lenni, mint az anyám. És olyan sem akarok lenni, mint Ron.

Hamarosan leszállunk Newarkban, hogy újabb utasokat vegyünk fel. Még sohasem ettem szardíniát, de amikor az emberek felszállnak, és minden üres helyet elfoglalnak a gépen, eszembe jutnak azok a gusztustalan kis halak. Nem fér a fejembe, hányan zsúfolódnak össze egy repülőre, ami amerikai állampolgárok számára nem ajánlott úti célhoz visz.

A levegőbe emelkedve megnyomom azt a kis gombot, amivel hátra lehet dönteni az ülést, mert kezdek elfáradni.

Csak hogy mivel a leghátsó sorban vagyunk, gyorsan rá kell döbennem, hogy itt *nem lehet* hátradönteni az ülést. Hát ez most nem vicces. Ez nem egy rövidke út Orlandóig. Ez marhára egy tizenkét órás út főleg egy olyan helyre, ahová nem is akarok menni, főleg hogy meglátogassam a beteg nagymamámat, akiről azt se tudtam, hogy létezik. (Két „főleg” van ugyan, de jelenleg nincsenek az életemben másodlagos dolgok... *minden* főhelyet foglal el.)

Már ötödszörre próbálom hátranyomni az ülés támláját, és az előttem lévő annyira hátraengedte a sajátját, hogy alig fér el a lábam. Összeszorul a gyomrom, fojtogat a sírás. Nem tehetek róla. Utálom ezt a gépet. Utálom anyát, amiért elküldött erre a hülye útra. Ront pedig tulajdonképpen mindenért utálom.

Néhány óra múlva felállok, hogy kimenjek a mosdóba – ezúttal tényleg oda. Sajnos legalább százan használták előttem a mellék-helyiséget, úgyhogy tele van a padló használt vécépapírfoszlá-nyokkal. Mindennek a tetejébe (úgy is mondhatnám, hogy *főleg*) még kis cseppek is csillognak a padlón. Vajon pisi vagy vízcseppek? A Dansko belebújós cipőm nincs hozzászokva az ilyen szörnyű-ségekhez.

A helyemre visszatérve – legnagyobb meglepetésemre – végre sikerül kényelmesen elhelyezkednem az alváshoz, bár ülve. Felsza-badulás lesz most elaludni. A kapitány lekapcsolja az összes lámpát, én pedig behunyom a szememet.

Arra riadok fel álmomból, hogy valaki kiabál. Fölöttem, vagyis szó szerint az orrom előtt egy haszid zsidót látok. Tudod, olyan pas-sast, aki fekete kalapban és kabátban jár, lelógó göndör pajesszal. Jessica zsidó, és ő mesélte, hogy az ilyenek hiperszuper vallásosak. Próbálják betartani Isten hatszáz vagy mennyi törvényét. Nekem elég baj az, hogy anya törvényeit kövessem, nem kell még hozzá hatszáz Istentől is.

Beletelik pár másodpercre, mire észreveszem, hogy a fickónak csukva van a szeme és imádkozik. De nem a helyén ülve imádko-zik, hanem az én ülésem fölött. Fel-le jár a feje, szorosán be van hunyva a szeme, arcán pedig kőkemény összpontosítás tükröződik. Sőt, ahogy sikerül hozzászoknom a fényviszonyokhoz, látom, hogy az összes haszid a gép hátsó részén összegyűlve imádkozik.

Csakhogy nem is imának hangzik az egész, hanem valami motyogással kevert kántálásnak. Lehet, hogy nem is imádkoznak. Aztán az egyik fickó, aki biztos a vezetőjük, hangosan kimond néhány szót, amit mindannyian megismételnek, és folytatják a motyogva kántálást. Ja, tényleg imádkoznak.

Mindegyiküknek egyszerre kell?

És mik azok a szíjak a kezükön meg a karjukon, és az a homlokukra erősített doboz?

Most, hogy így jobban megnézem őket, csodálom, hogy ennyi áhítattal adóznak a vallásuknak: imádkoznak alvás helyett. Ne értsd félre, tényleg csodálom őket, de én nem csinálnám utánuk.

Ronra pillantok, aki mélyen alszik. Jóképűnek számít, ha valakinek tetszenek a sötét és szomorkás férfiak. Nekem pont nem. Anyának hófehér a bőre, szőke a haja és zöld a szeme. Biztos „az ellentétek vonzzák egymást” periódusában volt, amikor összejött apával azon a sorsdöntő éjszakán.

Eszembe jut, vajon Ronnak jobb lett volna, ha meg sem születek. Ha inkább az unokatestvére kolizsobájában maradt volna az Illinois-i Egyetemen ahelyett, hogy tizenhét évvel ezelőtt követte anyát a lányszállásra. Akkor nem lenne itt a nyakán egy gyerek, aki neheztel rá.

Hirtelen kipattan a szeme, én pedig hátradőlve úgy teszek, mint ha a képernyőt nézném magam előtt anélkül, hogy rajtam lenne a fülhallgató. Egy jó dolgot elmondhatok az izraeli El Al légitársaságról: minden egyes ülés hátuljában van egy kijelző. Maga a csoda.

– Szerintem tetszeni fog neked ott – szólal meg Ron. – Bár tizenhét éve Amerikában lakom, Izrael mindig is az életem része.

– És...? – kérdezem.

Fészkelődve a szemembe néz.

– És a *nádjányád* szeretné, ha az életed része lehetne. Ne okozz csalódást neki!

Pislogok, aztán megkapja tőlem a híres fintort, amihez pont kellő mértékben húzom el a számat.

– Te most csak viccelsz. Én ne okozzak csalódást neki? Tegnapelőtt még azt se tudtam, hogy léteznek! És azzal mi van, hogy ő okozott csalódást nekem? Ha esetleg elfelejtetted volna, sosem volt az az odaadó nagymama.

Hidd el, ismerek olyanokat, akiknek odaadó nagymamájuk van. Jessicának négy évig kötött egy takarót Pearl nagyija. Négy évig! Ízületi gyulladással. Kíváncsi vagyok, mit gondolna Pearl nagy, ha tudná, hogy Jessica az alatt a takaró alatt veszítette el a szüzességét Michael Greenberggel, amit négy éven át kötött a meggörbült ujjával.

Ron mélyet sóhajtva néz a saját kis kijelzőjére. Látom, hogy rajta sincs fülhallgató.

Hátradőlök. Hosszú csend következik. Annyira hosszú, hogy ha oldalra pillantanék, szerintem azt látnám, hogy megint alszik.

– Hogy szólítsam? – tudakolom még mindig a kijelzőre meredve.

– Tetszeni fog neki, ha Saftának hívod. *Nádjit* jelent héberül.

– Safta – ismétlem halkán magamban, hogy hogyan hangzik a számból. A spermadonoromra tekintve látom, hogy bólínt. Felzegett állal halványan elmosolyodik, mintha büszke lenne rám. Pff!

Előrenézve átkapcsolom a monitort oda, ahol azt mutatja, mennyi idő múlva landolunk Izraelben. Még négy óra ötvenöt perc.

A haszidok mostanra visszaültek a helyükre. Megint behunyom a szememet, és szerencsére el is szenderedem.

Akkor térek magamhoz, amikor az utaskísérő mond valamit héberül. Megvárom, hogy angolul is megismételje.

– Megkezdjük a leszállást Tel Aviv felett. Kérjük, állítsák vissza az üléstámlát az eredeti pozícióba...

Csak szólok, hogy az én üléstámlám egész végig eredeti pozícióban volt a tizenkét órás út alatt!

Nem vagyok bunkó,
csak úgy viselkedem, mint egy tini

A Tel Aviv-i Ben Gurion Repülőtéren az izraeli-amerikai kettős állampolgár Rontól kérdezi a bevándorlási hivatal tisztje, hogy ki vagyok.

– A lányom – válaszolja.

– Bejegyzett izraeli állampolgár?

Ez a nő viccel? Hogy én? Izraeli állampolgár? De a komoly arc kifejezését látva eluralkodik rajtam a pánik. Hallottam már olyan közel-keleti országokról, ahol elrabolják, és nem engedik haza az amerikai gyerekeket. Nem akarok izraeli lenni! Haza akarok menni, mégpedig most rögtön!

Megfordulok, hogy elinduljak vissza a gép felé. Remélhetőleg a kapitány felenged... Akár a csomagtérben is mehetnék, valakinek a bőröndjében, esetleg egy átkozott állathordozóban... Csak jussak ki innen!

Már majdnem az ajtónál vagyok. Felrémlik előttem a szabadság képe, amikor egy kezecskémet érzem a vállamon.

– Amy – zendül fel mögöttem Ron ismerősen gyászos hangja.

– Nem fognak hazaengedni, ugye? – fordulok szembe vele. – Elraboltál ebbe az országba, ahol azt akarják, hogy állampolgár legyek. Jaj, istenem! Náluk tizennyolc évesen mindenkinek be kell

lépni a hadseregbe, ugye? Még a lányoknak is. Hallottam róla, ne is próbáld letagadni!

Tudom, hogy most pont olyan vagyok, mint egy kattant kamasz. A hangom jóval magasabb a szokásosnál. Nem tehetek róla, muszáj folytatnom a hablatyolást.

– Itt fogsz tartani, és bevisznek katonának, ugye?

Magam előtt látom, ahogy egyenruhára cseréltetik velem az Abercrombie & Fitch szettemet. Gyorsabban ver a szívem, és apró izzadságcseppek csorognak végig az arcomon. Esküszöm, hogy nem könnyek, hanem csak izzadságcseppek.

– Ron, őszintén szólva azt is kétlem, hogy a gyereked vagyok. Csináltattál valaha apasági tesztet? Csak mert láttam fényképet arról a pasasról, akivel anya együtt járt az egyetemen, és ő pont úgy néz ki, mint én.

Ron a plafonra nézve felsóhajt, aztán a szokásosnál sötétebb tekintettel néz rám. Megfeszül az állkapcsa.

– Nyugodj meg, Amy. Ne rendezz jelenetet!

– Öregem... – vetem oda keményen, mert ismét ura vagyok a hangomnak. Most pont úgy hangzik, mint Angelina Jolie-é abban a filmben, amelyikben mindenkit seggbe rúg, aki az útjába áll. – Én aztán nem rendezek jelenetet!

Ekkor odasétál hozzánk egy katona hatalmas gépfegyverével. Szinte kopaszra van nyírva a feje, és ránézésre látom, hogy idegbeteg. Szuper, vége az életemnek. Itt fogok ragadni ebben a harmadik világbeli országban a hátralévő napjaimra, amik valószínűleg meg vannak számlálva.

– Máh kárráh? – mondja héberül a katona Ronnak. Nekem vagy úgy hangzik, hogy Macarena, vagy pedig úgy, hogy „Amynek annyi”.

– Hákol beszeda – feleli Ron.

Sose hittem volna, hogy sajnálni fogom, hogy nem tudok héberül. A suliban az *eszpanyolt* választottam.

– Miről beszéltek? Mi folyik itt? – kérdezem még mindig zakatoló szívvel.

Félek a választól, de igyekszem bátor lenni, hogy az amerikai titkosszolgálat embereivel megoszthassak minden információt, amit a szökésem előtt összegyűjtök. Biztos vagyok benne, hogy az amerikai kormány tudni akarja majd, mi folyik itt.

– Nem vagy izraeli állampolgár – közli velem Ron. – És nem fognak bevinni semmiféle hadseregbe.

– Akkor mit mondott neked az a katona?

– Megkérdezte, mi a baj, és azt mondtam neki, hogy minden rendben. Ennyi.

Na, persze. Azért visszamegyek vele a bevándorlási hivatalos nőhöz, de leginkább azért, mert satu módjára szorítja a karomat.

Most már héberül beszél a nővel. Biztos azért, hogy ne értsem. Amennyire ki tudom venni az egészszből, éppen egy alkut üt nyélbe, hogy eladjon gyermekrabszolgának. Bár elég naprakésznek tartom magam a híreket illetően, és igazából sohasem hallottam még izraeli gyermekrabszolgákról.

A nő nemsokára pecsétet nyom az útlevelembe – amit anya vész esetére csináltatott velem tavaly, és rávett, hogy belemenjek, mert azt hittem, hogy titokban el akar vinni Jamaicába vagy a Bahamákra –, aztán a csomagkiadó felé vesszük az irányt. Mindössze tizenkét lépést kell megtennünk odáig.

– Gyere velem, hozok egy kocsit – parancsolja Ron.

– Majd itt megvárlak – válaszolom, mert tudatni akarom vele, hogy nem vagyok hajlandó szülői utasítást elfogadni tőle.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Amy, az előbbi hisztid után nem játszhatom el, hogy feltétel nélkül megbízik benned az ápuká – teszi karba a kezét.

Magas a labda, nem hagyhatom ki a ziccert.

– A szerető *ápuját* sem játszottad valami jól – csúszik ki a számon gépiesen. – Mégis milyen *ápuját* tudsz eljátszani, Ron? Csak hogy felismerjem, amikor arra kerül sor.

Ron többnyire jól palástolja a dühét, de még a közösen töltött kis időben is sikerült beazonosítanom, mikor megy valami az agyára: olyankor furcsa hangokat ad, és másképp veszi a levegőt.

– Ne hidd, hogy túl nagy vagy már ahhoz, hogy megbüntesselek, ifjú hölgy!

– Vedd már észre, drága apukám, hogy az is elég nagy büntetés, hogy itt vagyok veled – vetem be híres fintoromat.

Nem szoktam ilyen durván viselkedni. Tényleg nem. De a Ron iránt érzett neheztelésem, és az apai szeretetében való bizonytalanságom gonosszá tesz. Ráadásul ennek nem is mindig vagyok a tudatában. Ha tapló vagyok vele, jó okot adok neki rá, hogy ne szeressen.

Most dühösen veszi a levegőt.

– Itt megvársz. Vagy különben...

Azzal eloldalog, de én képtelen vagyok csak úgy ott állni. Végignézek a reptéren, és megpillantok valamit, aminek a tinik többsége nem tudna ellenállni.

Egy kólaautomatát. (Ide most képzelj hárfadallamot, mert az csendül fel a fejemben.)

Szinte önkívületi állapotban vágok át a tömegen.

– Amy, Amy, Amy! – hívogat a jégbe hűtött kóla. – Tudom, hogy meleged van, és nyugós vagy. Amy, Amy, Amy! Tudom, hogy izzadsz, mint egy undorító röfi. Amy, Amy, Amy. Én leszek minden bajodra a gyógyír.